

“মৰমৰ সন্তানসকল - তোমালোকে নিজৰ যোগবলেৰে গোটেই সৃষ্টিখনক পবিত্ৰ কৰি তুলিব লাগে, তোমালোকে যোগবলৰ দ্বাৰাহে মায়াৰ ওপৰত বিজয় প্ৰাপ্ত কৰি জগজিৎ হ’ব পাৰা”

প্ৰশ্ন: পিতাৰ ভূমিকা কি, সেই ভূমিকাক তোমালোক সন্তানসকলে কিহৰ আধাৰত জানিছা?

উত্তৰ: পিতাৰ ভূমিকা হৈছে - সকলোৰে দুখ দূৰ কৰি সুখ দিয়া, ৰাৱণৰ শিকলিৰ পৰা মুক্ত কৰা। যেতিয়া পিতা আহে তেতিয়া ভক্তিৰ ৰাতি পুৰা হয়। পিতাই তোমালোকক স্বয়ং নিজৰ আৰু নিজৰ সম্পত্তিৰ পৰিচয় দিয়ে। তোমালোকে এজন পিতাক জানিলেই সকলো জানি যোৱা।

গীত: তুমি হো মাতা পিতা তুমি হো.. (তুমিয়েই মাতা পিতা তুমিয়েই...)

ওঁম শান্তি। সন্তানসকলে ওঁম শান্তিৰ অৰ্থ বুজিছে, পিতাই বুজাইছে যে আমি আত্মা হওঁ, এই সৃষ্টি ড্ৰামাত আমাৰ মুখ্য ভূমিকা আছে। কিহৰ ভূমিকা? আত্মাই শৰীৰ ধাৰণ কৰি ভূমিকা ৰূপায়ণ কৰে। সেয়েহে সন্তানসকলক এতিয়া আত্মা-অভিমানী কৰি আছে। ইমান সময় দেহ-অভিমানী হৈ আছিল। এতিয়া নিজকে আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। ড্ৰামাৰ পৰিকল্পনা অনুসৰি আমাৰ বাবাৰ আগমন হৈছে। পিতা আহেও ৰাতি। কেতিয়া আহে-তাৰ কোনো তিথি তাৰিখ নাই। তিথি তাৰিখ তেওঁলোকৰ থাকে যিয়ে লৌকিক জন্ম লয়। এয়াতো হৈছে পাৰলৌকিক পিতা। এওঁৰ লৌকিক জন্ম নহয়। কৃষ্ণৰ তিথি, তাৰিখ, সময় আদি সকলো দেখুৱায়। এওঁৰ ক্ষেত্ৰত আকৌ কোৱা হয় দিব্য জন্ম। পিতাই এওঁৰ শৰীৰত প্ৰবেশ কৰি শুনায় যে এইখন হৈছে বেহদৰ ড্ৰামা। ইয়াত আধাকল্প হৈছে ৰাতি। যেতিয়া ৰাতি অৰ্থাৎ ঘোৰ অন্ধকাৰ হয় তেতিয়া মই আহোঁ। তিথি-তাৰিখ একো নাই। এই সময়ত ভক্তিও তমোপ্ৰধান। আধাকল্প হৈছে বেহদৰ দিন। পিতাই নিজেই কয় মই এওঁৰ শৰীৰত প্ৰবেশ কৰছোঁ। গীতাত আছে ভগৱানুবাচ, কিন্তু মনুষ্য ভগৱান হ’ব নোৱাৰে। কৃষ্ণও দৈৱীগুণ সম্পন্ন। এইখন হৈছে মনুষ্য লোক। এয়া দেৱলোক নহয়। এনেকৈ গায়নো কৰে - ব্ৰহ্মা দেৱতায়ৈ নমঃ... তেওঁলোক হৈছে সূক্ষ্মবতনবাসী। সন্তানসকলে জানে যে তাত হাড়-মঙহ নাথাকে। সেয়া হৈছে সূক্ষ্ম শুভ্ৰ ছায়া। যেতিয়া মূলবতনত থাকে তেতিয়া আত্মাৰ সূক্ষ্ম ছায়াৰ শৰীৰো নাথাকে আৰু হাড়ৰ শৰীৰো নাথাকে। এই কথাবোৰ কোনো মনুষ্য মাত্ৰই নাজানে। পিতাহে আহি শুনায়, ব্ৰাহ্মণেহে শুনে, অন্য কোনেও নুশুনে। ব্ৰাহ্মণ বৰ্ণ ভাৰততেই থাকে, সেয়াও তেতিয়া হয় যেতিয়া পৰমপিতা পৰমাত্মা প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা ব্ৰাহ্মণ ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰে। এতিয়া এওঁক ৰচতা বুলিও কোৱা নহ’ব। নতুন ৰচনা কোনেও ৰচনা নকৰে। কেৱল ৰিজ্যুভেনেট (পুনৰুজ্জীৱিত) কৰে। আহ্বানো কৰে- হে বাবা, পতিত সৃষ্টিলৈ আহি আমাক পবিত্ৰ কৰি তোলা। এতিয়া তোমালোকক পবিত্ৰ কৰি আছে। তোমালোকে পুনৰ যোগবলেৰে এই সৃষ্টিখনক পবিত্ৰ কৰি আছা। মায়াৰ ওপৰত তোমালোকে বিজয় প্ৰাপ্ত কৰি জগজিৎ হোৱা। যোগবলক বিজ্ঞানৰ বল বুলিও কোৱা হয়। ঋষি-মুনি আদি সকলোৱে শান্তি বিচাৰে কিন্তু শান্তিৰ অৰ্থতো নাজানে। ইয়াততো নিশ্চয় ভূমিকা পালন কৰিব লাগে নহয় জানো। শান্তিধাম হৈছে মিঠা শান্তিৰ ঘৰ। তোমালোক আত্মাসকলে এতিয়া জানিছা যে আমাৰ ঘৰ হৈছে শান্তিধাম। ইয়াত আমি ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহিছোঁ। পিতাকো আহ্বান কৰে - হে পতিত-পাৱন, দুখ হৰ্তা, সুখ কৰ্তা আহক, আমাক এই ৰাৱণৰ শিকলিৰ পৰা মুক্ত কৰক। ভক্তি হৈছে ৰাতি, জ্ঞান হৈছে দিন। ৰাতি মুদ্ৰাবাদ হয় পুনৰ জ্ঞান জিন্দাবাদ হয়। এইখন হৈছে সুখ আৰু দুখৰ খেল। তোমালোকে জানা যে প্ৰথমে আমি স্বৰ্গত আছিলো আকৌ অৱনতি হৈ হৈ তলত নৰকত পৰিলো। কলিযুগৰ কেতিয়া শেষ হ’ব পুনৰ সত্যযুগ কেতিয়া আহিব, এইটো কোনেও নাজানে। তোমালোকে পিতাক জনাৰ বাবে পিতাৰ দ্বাৰা সকলো জানি গৈছা। মনুষ্যই ভগৱানক বিচাৰি কিমান হাবাখুৰি খায়। পিতাক নাজানে। তেতিয়াহে জানিব যেতিয়া পিতা আহি নিজৰ আৰু সম্পত্তিৰ পৰিচয় দিব। উত্তৰাধিকাৰ পিতাৰ পৰাই পোৱা যায়, মাতৃৰ পৰা নহয়। এওঁক মম্মা বুলিও কোৱা হয়, কিন্তু এওঁৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পোৱা নাযায়, এওঁক স্মৰণো কৰিব নালাগে। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰো শিৱৰ সন্তান হয় - এইটো কোনেও নাজানে। বেহদৰ গোটেই সৃষ্টিৰ ৰচয়িতা এজন পিতাই হয়। বাকী সকলো হৈছে এওঁৰ ৰচনা বা হদৰ ৰচয়িতা। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলক পিতাই কয় যে মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়াহে তোমালোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ হ’ব। মনুষ্যই পিতাক নাজানে তেন্তে কাক স্মৰণ কৰিব? সেই কাৰণে পিতাই কয় কিমান ঘাট মাউৰা (গৰাকী বিহীন) হৈ গ’ল। এইটোও ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে।

ভক্তি আৰু জ্ঞান দুয়োতে সকলোতকৈ শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম হৈছে - দান কৰা। ভক্তি মাৰ্গত ঈশ্বৰৰ অৰ্থে দান কৰে। কিহৰ বাবে? কিবা কামনাতো নিশ্চয় থাকে। বুজি পায় যে যেনেকুৱা কৰ্ম কৰিম পৰৱৰ্তী জন্মত তেনেকুৱাই ফল পাম, এইটো জন্মত যি

কৰিম তাৰ ফল পৰৱৰ্তী জন্মত পাম। জন্ম-জন্মান্তৰলৈ নাপায়। এটা জন্মৰ কাৰণে ফল প্ৰাপ্ত হয়। সকলোতকৈ উচ্চতকৈ উচ্চ কৰ্ম হৈছে দান কৰা। দানীক পুণ্য আত্মা বুলি কোৱা হয়। ভাৰতক মহাদানী বুলি কোৱা হয়। ভাৰতত যিমান দান দিয়া হয় সিমানে অন্য কোনো খণ্ডত দিয়া নহয়। পিতামহে আহি সন্তানসকলক দান কৰে, সন্তানসকলে পুনৰ পিতাক দান কৰে। কয় বাবা আপুনি আহিলে তেতিয়া আমি নিজৰ তন-মন-ধন সকলো আপোনাৰ ওচৰত অৰ্পণ কৰি দিম। আপোনাৰ বাহিৰে আমাৰ কোনো নাই। পিতামহে কয় মোৰ বাবেও তোমালোক সন্তানসকলেই আছা। মোক কোৱা হয় স্বৰ্গৰ পিতা অৰ্থাৎ স্বৰ্গ স্থাপন কৰোঁতা। মই আহি তোমালোকক স্বৰ্গৰ বাদশ্বাহী দিওঁ। সন্তানসকলে মোৰ অৰ্থে সকলো দি দিয়ে - বাবা এই সকলোবোৰ আপোনাৰ। ভক্তি মাৰ্গত কৈছিলো- বাবা, এই সকলোবোৰ আপুনিহেই দিয়া। পুনৰ সেয়া আঁতৰি গ'লে দুখী হৈ যায়। সেয়া হৈছে ভক্তিৰ অল্পকালৰ সুখ। পিতাই বুজায় যে ভক্তি মাৰ্গত তোমালোকে মোক আওপকীয়াকৈ দান-পুণ্য কৰা। তাৰ ফলতো তোমালোকে পায়হি থাকা। এতিয়া এই সময়ত মই তোমালোকক কৰ্ম-অকৰ্ম-বিকৰ্মৰ ৰহস্য বুজাওঁ। ভক্তি মাৰ্গত তোমালোকে যেনেকুৱা কৰ্ম কৰা তাৰ ফল অল্পকালৰ সুখো মোৰ দ্বাৰা তোমালোকে প্ৰাপ্ত কৰা। এই কথাবোৰ জগতত কোনেও নাজানে। পিতাহে আহি কৰ্মৰ গতি বুজায়। সত্যযুগত কেতিয়াও কোনো বেয়া কৰ্ম নকৰেই। সদায় সুখেই সুখ। স্মৰণো সুখধাম স্বৰ্গকেই কৰে। এতিয়া নৰকত বহি আছা। তথাপিও কয় অমুক স্বৰ্গলৈ গমন কৰিলে। আত্মাৰ স্বৰ্গ কিমান ভাল লাগে। আত্মায়ে নকয় জানো - অমুক স্বৰ্গলৈ গ'ল। কিন্তু তমোপ্ৰধান হোৱাৰ বাবে তেওঁলোকে নাজানে যে স্বৰ্গ কি, নৰক কি হয়? বেহদৰ পিতাই কয় তোমালোক সকলো কিমান তমোপ্ৰধান হৈ গ'লা। ডামাখনক নাজানাই। বুজিও পায় যে সৃষ্টিৰ চক্ৰ ঘূৰি থাকে তেন্তে নিশ্চয় হবহু ঘূৰিব নহয় জানো। তেওঁলোকে মাত্ৰ মুখেৰে কৈ দিয়ে। এতিয়া এয়া হৈছে সংগমযুগ। এই এটি সংগমযুগৰে গায়ন আছে। আধাকল্প দেৱতাসকলৰ ৰাজত্ব চলে পাচত আকৌ সেই ৰাজ্য ক'লৈ গুচি যায়, কোনে জয় কৰি লয়? এয়া কোনেও নাজানে। পিতাই কয় ৰাৱণে জয় কৰি লয়। তেওঁলোকে আকৌ দেৱতা আৰু অসুৰসকলৰ মাজত যুদ্ধ দেখুৱাই দিছে।

এতিয়া পিতাই বুজায় - 5 বিকাৰ ৰূপী ৰাৱণৰ হাতত পৰাজিত হয় আকৌ ৰাৱণক জয় কৰে। তোমালোকতো প্ৰথমে পূজ্য আছিলো আকৌ পূজাৰী পতিত হৈ যোৱা তেন্তে ৰাৱণৰ দ্বাৰা পৰাজিত হ'লা নহয় জানো। ৰাৱণ তোমালোকৰ শত্ৰু হোৱাৰ বাবে তোমালোকে সদায় জ্বলাই আহিছা। কিন্তু তোমালোকে নাজানা। এতিয়া পিতাই বুজাইছে যে ৰাৱণৰ কাৰণে তোমালোক পতিত হৈ গৈছা। এই বিকাৰবোৰকেই মায়া বুলি কোৱা হয়। মায়াজিৎ, জগতজিৎ। এই ৰাৱণ হৈছে সকলোতকৈ পুৰণা শত্ৰু। এতিয়া শ্ৰীমতৰে তোমালোকে এই 5 বিকাৰক জয় কৰা। পিতা জয়ী কৰিবলৈ আহিছে। এয়া খেল নহয় জানো। মায়াৰ লগত পৰাজিত হ'লে পৰাজয়, মায়াৰ লগত জয়ী হ'লে জয়। পিতাইহে জয়ী কৰায় সেই কাৰণে এওঁক সৰ্বশক্তিমান বুলি কোৱা হয়। ৰাৱণো কম শক্তিমান নহয়। কিন্তু ৰাৱণে দুখ দিয়ে সেই কাৰণে গায়ন নহয়। ৰাৱণ বহুত শক্তিশালী। তোমালোকৰ ৰাজ্য কাঢ়ি লয়। এতিয়া তোমালোকে বুজিছা যে আমি কেনেকৈ পৰাজীত হওঁ পুনৰ কেনেকৈ জয়ী হওঁ? আত্মাই বিচাৰেও যে আমাক শান্তি লাগে। আমি এতিয়া ঘৰলৈ যাওঁ। ভক্তই ভগৱানক স্মৰণ কৰে কিন্তু পাথৰবুদ্ধিৰ হোৱাৰ কাৰণে বুজি নাপায়। ভগৱান পিতা হয়, তেন্তে পিতাৰ পৰা নিশ্চয় উত্তৰাধিকাৰ প্ৰাপ্ত হ'ব। প্ৰাপ্তিও নিশ্চয় হয় কিন্তু কেতিয়া প্ৰাপ্ত হয় পুনৰ কেনেকৈ হেৰুৱায়, এয়া নাজানে। পিতাই কয় - মই এই ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰৰ দ্বাৰা তোমালোকক বহি বুজাওঁ। মোকো আৰ্গন্স (কৰ্মেন্দ্ৰিয়)তো আৱশ্যক নহয় জানো। মোৰতো নিজৰ কৰ্মেন্দ্ৰিয় নাই। সুক্ষ্মবতনতো কৰ্মেন্দ্ৰিয় আছে। যেনেকৈ চলন্ত মুভি (ছায়াচিত্ৰ) বাইস্কোপ (চিনেমা) থাকে, এতিয়া মুভি টকী (কথাছবি) বাইস্কোপ ওলাইছে গতিকে পিতাৰো বুজাবলৈ সহজ হয়। তেওঁলোকৰ হ'ল বাহুবল তোমালোকৰ যোগবল। সেই দুই ভায়ে যদি পৰস্পৰ লগ লাগি যায় তেতিয়া বিশ্বৰ ওপৰত ৰাজত্ব কৰিব পাৰে। কিন্তু এতিয়াতো বিৰোধী হৈ পৰিছে। তোমালোক সন্তানসকলৰ চাইলেন্সৰ (শান্তিৰ, মৌনতাৰ) শুদ্ধ অহংকাৰ থাকিব লাগে। তোমালোকে মনমনান্তৰৰ আধাৰেৰে চাইলেন্সৰ দ্বাৰা জগতজিৎ হৈ যোৱা। তেওঁলোক হৈছে চাইলেন্সৰ (বিজ্ঞানৰ) অহংকাৰী। তোমালোক হৈছে চাইলেন্সৰ অহংকাৰী নিজকে আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰা। স্মৰণৰ দ্বাৰা তোমালোক সত্বোপ্ৰধান হৈ যাবা। বহুত সহজ উপায় শুনায়। তোমালোকে জানা - শিৱবাবা আহিছে আমাক সন্তানসকলক পুনৰ স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ দিবলৈ। তোমালোকৰ যিবোৰ কলিযুগী কৰ্মবন্ধন আছে, পিতাই কয় সেইবোৰক পাহৰি যোৱা। 5 বিকাৰকো মোক দান দি দিয়া। তোমালোকে যি “মোৰ মোৰ” বুলি কৰি থাকা, মোৰ পতি, মোৰ অমুক, এই সকলো পাহৰি যোৱা। সকলো দেখিও তাৰ পৰা মমত্ব নাইকিয়া কৰি দিয়া। এই কথাবোৰ সন্তানসকলকহে বুজোৱা হয়। যিসকলে পিতাক নাজানেই, তেওঁলোকেতো এই ভাষাকো বুজিব নোৱাৰে। পিতা আহি মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা কৰি তোলে। দেৱতাসকল থাকে সত্যযুগত। কলিযুগত থাকে মনুষ্য। এতিয়ালৈকে তাৰে স্মৃতিচিহ্ন অৰ্থাৎ চিত্ৰ আছে। মোক কোৱাই হয় - পতিত-পাৱন। মইতো ডিগ্ৰেড (অৱনমিত) নহওঁৱেই। তোমালোকে কোৱা আমি পবিত্ৰ আছিলো পুনৰ ডিগ্ৰেড হৈ পতিত হৈ গলোঁ। এতিয়া পিতা আহি পাৱন কৰি তুলিলেহে আমি নিজৰ ঘৰলৈ যাব পাৰিম। এয়া হৈছে স্পিৰিচুৱেল নলেজ (আধ্যাত্মিক জ্ঞান)। অবিনাশী জ্ঞান ৰহন নহয় জানো। এয়া হৈছে

নতুন জ্ঞান। এতিয়া তোমালোকক এই জ্ঞান শিকাওঁ। ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ আদি, মধ্য, অন্তৰ ৰহস্য শূনাওঁ। এতিয়া এইখনতো হৈছে পুৰণি সৃষ্টি। ইয়াত তোমালোকৰ যি মিত্ৰ সম্বন্ধীয় আদি আছে, দেহৰ সৈতে সকলোৰে পৰা মমত্ব আঁতৰাই দিয়া।

এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে পিতাৰ ওচৰত সকলো অৰ্পণ কৰিছা। পিতাই পুনৰ স্বৰ্গৰ বাদশ্বাহী 21 জন্মৰ কাৰণে তোমালোকক অৰ্পণ কৰে। লেন-দেনতো হয়ই নহয় জানো। পিতাই তোমালোকক 21 জন্মৰ কাৰণে ৰাজ্য-ভাগ্য দিয়ে। 21 জন্ম, 21 জন্ম পিৰীৰ (প্ৰজন্মৰ) গায়ন আছে নহয় জানো অৰ্থাৎ 21 জন্মলৈকে পুৰা লাইফ (জীৱন) চলে। মাজতে কেতিয়াও শৰীৰ ত্যাগ কৰিবলগীয়া নহয়। অকাল মৃত্যু নহয়। তোমালোকে অমৰ হৈ অমৰপুৰীৰ মালিক হোৱাগৈ। তোমালোকক কেতিয়াও কালে খাব নোৱাৰে। এতিয়া তোমালোকে মৰিবলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰি আছা। পিতাই কয় দেহ সহিত দেহৰ সকলো সম্বন্ধ ত্যাগ কৰি এজন পিতাৰ লগত সম্বন্ধ ৰাখা। এতিয়া সুখৰ সম্বন্ধলৈ যাব লাগে। দুখৰ বন্ধনক পাহৰি যোৱা। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি পবিত্ৰ হোৱা। পিতাই কয় - মোক স্মৰণ কৰা, লগতে দৈৱীগুণো ধাৰণাও কৰা। এই দেৱতাসকলৰ হ'ব লাগে। এয়া হৈছে লক্ষ্য-উদ্দেশ্য। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ স্বৰ্গৰ মালিক আছিল, এওঁলোকে কেনেকৈ ৰাজ্য প্ৰাপ্ত কৰিলে, পুনৰ ক'ত গ'ল, এয়া কোনেও নাজানে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে দৈৱীগুণ ধাৰণ কৰিব লাগে। কাকো দুখ নিদিবা। পিতা হয়ই দুখ হৰ্তা, সুখ কৰ্তা। সেয়েহে তোমালোকেও সুখৰ ৰাস্তা সকলোকে দেখুৱাব লাগে অৰ্থাৎ অন্ধৰ লাথুটি হ'ব লাগে। এতিয়া পিতাই তোমালোকক জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ দিছে। তোমালোকে জানা যে পিতাই কেনেকৈ ভূমিকা পালন কৰে। এতিয়া পিতাই তোমালোক যি পঢ়াই আছে পুনৰ এই পঢ়া প্ৰায়ঃ লোপ হৈ যাব। দেৱতাসকলৰো এই জ্ঞান নাথাকে। তোমালোক ব্ৰহ্মা মুখ বংশাৱলী ব্ৰাহ্মণেহে ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ জ্ঞান জানা। আন কোনেও জানিব নোৱাৰে। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ আদিৰো যদি এই জ্ঞান থাকিলহঁতেন তেতিয়াহ'লে পৰম্পৰাভাৱে চলি আহিলহঁতেন। তাত জ্ঞানৰ দৰকাৰ নাই কিয়নো তাত হয়ই সংগতি। এতিয়া তোমালোকে সকলো পিতাক দান দিয়া সেয়েহে আকৌ পিতাই তোমালোকক 21 জন্মৰ কাৰণে সকলো দি দিয়ে। এনেকুৱা দান কেতিয়াও নহয়। তোমালোকে জানা যে আমি সৰ্বস্ব দিওঁ বাবা এই সকলো আপোনাৰ হয়, আপুনিয়ো আমাৰ সকলো হয়। স্বমেব মাতাশ্চ পিতা (তুমিয়েই মাতা-পিতা)... ভূমিকা পালন কৰে নহয় জানো। সন্তানসকলক এডাপ্ট কৰে (তুলি লয়) পুনৰ নিজেই পঢ়ায়। তাৰ পাছত নিজেই গুৰু হৈ সকলোকে লৈ যায়। তেওঁ কয় - তোমালোকে মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া পাৱন হৈ যাবা পুনৰ তোমালোকক লগত লৈ যাম। এই যজ্ঞ ৰচনা কৰি থোৱা আছে। এয়া হৈছে শিৱ জ্ঞান যজ্ঞ, ইয়াত তোমালোকে তন-মন-ধন সকলো স্বাহা কৰি দিয়া। আনন্দেৰে সকলোৱে অৰ্পিত হৈ যোৱা। বাকী আত্মা থাকি যায়। বাবা, বচ এতিয়া আমি আপোনাৰ শ্ৰীমততে চলিম। পিতাই কয় - গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি পবিত্ৰ হোৱা। 60 বৰ্ষৰ আয়ুস যেতিয়া হয় তেতিয়াতো বানপ্ৰস্থ অৱস্থালৈ যাবলৈ সাজু হয় কিন্তু তেওঁলোক কোনেও উভতি যাবলৈ সাজু নহয়। এতিয়া তোমালোকে সংগুৰুৰ মন্ত্ৰ লৈছা - মনমনাভৱ। ভগৱানুবাচ - তোমালোকে মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। সকলোকে কোৱা আপোনালোক সকলোৰে বানপ্ৰস্থ অৱস্থা। শিৱবাবাক স্মৰণ কৰা, এতিয়া নিজৰ ঘৰলৈ যাব লাগে। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

**\*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-\*\***

1) কলিয়ুগী সকলো কৰ্মবন্ধনক বুদ্ধিৰে পাহৰি 5 বিকাৰৰ দান কৰি আত্মাক সতোপ্ৰধান কৰি তুলিব লাগে। এটিয়েই শান্তিৰ শুদ্ধ অহংকাৰত থাকিব লাগে।

2) এই ৰুদ্ৰ যজ্ঞত আনন্দেৰে নিজৰ তন-মন-ধন সকলো অৰ্পণ কৰি সফল কৰিব লাগে। এই সময়ত সকলো পিতাক অৰ্পণ কৰি পিতাৰ পৰা 21 জন্মৰ বাদশ্বাহী (সাম্ৰাজ্য) ল'ব লাগে।

**বৰদান:**

নিমিত্ত ভাৱৰ স্মৃতিৰে অস্থিৰতাক সমাপ্ত কৰোঁতা সদায় অচল-অটল (স্থিতপ্ৰজ্ঞ) হোৱা  
নিমিত্ত ভাৱৰে অনেক প্ৰকাৰৰ “মই বোধ”, “মোৰ বোধ” সহজেই শেষ হৈ যায়। এইটো স্মৃতিয়ে সকলো প্ৰকাৰৰ অস্থিৰতাৰ পৰা মুক্ত কৰি অচল-অটল স্থিতিৰ অনুভৱ কৰায়। সেৱাতো পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া নহয়। কিয়নো নিমিত্ত হোৱাসকলৰ বুদ্ধিত সদায় এইটো স্মৃতি থাকে যে যিটো আমি কৰিম আমাক দেখি সকলোৱে কৰিব। সেৱাৰ নিমিত্ত হোৱা অৰ্থাৎ ষ্টেজ (মঞ্চ)লৈ অহা। ষ্টেজৰ ফালে স্বতঃ সকলোৰে দৃষ্টি যায়। গতিকে এই স্মৃতিও চেফটি (সুৰক্ষা)ৰ সাধন (সঁজুলি) হৈ পৰে।

স্লোগান: সকলো কথাত উপৰাম হৈ গ'লে তেতিয়া পৰমাত্ম পিতাৰ সহায়ৰ অনুভৱ হ'ব।  
!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!